

kneza Fürstenberg-a v Novo-Joachimovini dolini na Českim, za peč in podobšine, — Janez Gasser, podobar na Dunaji, za bromasto podobo, — fužina kneza Metternicha v Plasu na Českim, za lovsko peč, — fužina kneza Salm-a v Blansku na Marskim, za železnino.

(Častno omenjeni so bili): J. Arrer, strugar na Dunaji, za biserne gumbe (Perlmutterknöpf), Eberstaller in Schindler, fuž. v mestu Steyer, za železo in jekleni drat, — Peter Ernst, žebjar v mestu Steyer, za žeblje, — Berthold Fišer, fuž. v Traisen-u v spod. Aust, za mnogoverstno kovano blago iz vlitiga železa, — Franc Grabner iz Molle-a poleg mesta Steyer, — Karl, Franc in Janez Švarc, ravno od ondot, za dromlje, — grof Thurn, fuž. v Celjovcu, za železo in jeklo in za žeblje, — Anton Vingert iz mesta Steyer za mnogoverstne čevlje.

23. red. Biserno, zlato in sreberno blago.

(Slavno medaljo): H. Ratzersdorfer, zlatar na Dunaji, za zerkalno remo iz goliga srebra.

(Častno omenjen: Hier. Grohman, zlatar iz Prage, za lepotično blago.

24. red. Za steklo in stekleno blago.

(Slavno medaljo): Pet. Bigaglia iz Benetk, za Baneško steklo, — Fr. Ern. grof Harrach iz Neuwelta na Českim, za stekleno blago, — Meyer-ovi vnuci iz Adolf- in Leonorenhain-a na Českim, za česko steklo.

(Častno omenjeni): Fr. Abele iz Neuhurkenthal-a na Českim, za zerkalo, — Aug. Hegenbarth iz Meistersdorf-a na Českim, za česko steklo, — F. A. Helmich v Wolfersdorf-u, — Vilh. Hofman iz Prage, — Fr. Palme König iz Steinschönau-a, — Ig. Pelikan iz Meistersdorfa — vsi na Českim in za stekleno blago.

25. red. Lončarsko blago.

(Slavno medaljo): Moric Fišer iz Herenda na Ogerskim za porcelan, — Dunajska ces. fabrika porcelana za porcelan.

(Častno omenjeni): Krist. Fišer iz Pirhenhammer-a, in bratje Heidinger iz Loketa na Českim za porcelan.

Blago 26., 27., 28., 29. in 30. reda ni našim braveam tako znamenivo, kakor imenovanih poslavljenih fabrikantov, katerih imena zvediti bi utegnili marsikteremu tergovcu ljubo biti.

Novičar iz slovanskih krajev.

Xp. Iz Celja. (Dalje). 5., 6. in 7. t. m. je stalo pred poroto 8 možkih in dvoje ženskih, — Miha Strašek s sinom in hčerjo iz Prevorja poleg Podčeterka in 7 njegovih sosedov, zatoženi hudodelstva vstaje, od ktere se pri nas redko sliši. Zgodba je pa ta bila: poprejšna sodija v Podčeterku je za iztirjanje dolžnih taks in plačil briča s 4 finančnimi stražniki poslala, da naj ženejo rubljeno živino na mesto očitne dražbe. Ko so pa ti M. Strašku in Mici Krajncovi rubljene goveda proč gnali, je prišel Strašek z 10—12 kmeti, ki so se jim zoperstavili in so jim hotli živino po sili spet vzeti, kar pa jim ni obveljalo. Na vpitje Straška privrè več ljudstva skupej, nekteri s kolmi in prekljami. Ko je živina že na mestu dražbe bila, napade množica 40—50 kmetov posebno finančne stražnike, ktere je začela celò s kamni podajati, in jim po hudim pretepu na zadnje živino vzame. Posebno so stražnika Walika pretepli, tako da je hudo vrezan v roko, brez zavedenja na mestu obležal. — Priče so poterdile skoz in skoz to prigodbo, in deloma so jo zatoženci pri prvi preiskavi tudi sami obstali; v porotni sodbi so pa tajili in rekli, da so za bričem in stražniki

le zato šli jih prosit, naj bi jim živino nazaj dali, in da so se le v bran postavili, ko so jih stražniki napadli; — da bi se bili poprej pogovorili, jim kaj žalega storiti, so stanovitno tajili. Porotniki so jih z 9 glasovi zoper 3 „nekrive“ spoznali — v očitno nezadovoljnost vsim, ki to prigodbo, od ktere se je veliko govorilo, natanjko poznajo. Čeravno je namestnik državnega pravdnika g. Teischinger hudodelstvo natanjko dokazal, pa (ker slovenskega ne ume) le v nemškem jeziku, ktere ga več porotnikov ni razumelo, in čeravno tudi g. zagovornik dr. Forregger v svojem krepkem govoru (tudi v nemškem jeziku) ni krivice imenovanega početja tajil, niso vunder naši porotniki v tem nič nepostavnega našli in zatožence z veliko večino glasov ne dolžne spoznali!! Ali bi jo bili pa porotniki tako delječ zabredli, ko bi jim bil g. državni pravdnik to, kar je nemško v brambo postave dobro govoril, po domače v slovenskim vsim razumljivim jeziku razložil, in v tem jeziku dobro razjasnil: kaj jim gré razsoditi, — tega nočem dalje pretresovati; le to samo moram rēči, da take razsodbe so žalibog! voda na malin tistim, ki terdijo, da naše ljudstvo še ni godno, nepristransk sodnik v porotah biti, ker ne vé, danjegova naloga je le soditi: ali se je ta ali una reč res zgodila, in ali je zares krivična zoper postavu ali ne? in da vsi drugi nagóni, vse druge nagnjenja morajo ta čas na stran priti. Iskreni prijatli in branitelji porotnih sodb hvalimo kar je hvale vrednega, grajamo pa tudi očitno kar je napčnega, — prvo, da naj tako tudi prihodnjič bode, — drugo, da naj se popravi kar je napčnega v vedno terdnuši vstanovitev porotnih sodb.

Od sv. Lovrenca v Slov. Goricah. Gospod vrednik! Zvedil sim, da me nekteri za spisatelja onoga sestavka, ki so ga „Novice“ 26. listopada, v listu 48 pod čerko — a iz Ptuja prinesle, imajo. Prosim Vas, blagovolite v „Novicah“ oznaniti, da ta sestavek ni od mene *). Svoje protivnike pa zagotovim, da čeravno nimam sreče „Novic“ z lepimi spisi podpirati, so mi one vender ljubše, kakor marsikteremu vohunu, kteremu je le na skerbi, zvediti: kdo bi bil ta ali uni sestavek v natis poslal.

Pri tej priložnosti še Vam se tudi pritožiti moramo, da še „Slovenskega koledarčka“, ktere ga saderžaj mora po naznanilu poln lepih reči biti, dozda še ni bilo na Ptuj dobiti. Resnično se čudimo, da se ta nova knjiga celo v nemških mestih dobí, le na Ptuj ni, ki na sredi čistih Slovincov stoji! Prosimo Vas, pošlite to tako teško pričakovano knjigo skorej Ptujskim knjigoteržem; mi Vas zagotovimo, da bo vsaki iskreni Slovenec naše okolice s serčnim veseljem po ti imenitni knjigi segel. Z Bogom. Ant. Strajnsak.

Od sv. Trojice na Štajarskem. 22. t. m. je prišlo povabilo od našega častitega c. k. okrajnega sodnika Matija Sirk-a iz Rogatca županijskim predstojnikom, naj se na „Novice“ naročimo, ker veliko koristnega na vse strani na znanje dajejo, in kmeta kakor rokedelca lepo podučijo. Ganjen od tega lepega nagovora sim precej sklenil (kar mislim, da bojo tudi drugi predstojniki storili) se na „Novice“ naročiti, ako ravno jih še prav ne poznam, se pa vender na besedo našega ljubeznjivega g. sodnika zanesem, zvesto prepričan, da oni zmiram za nas in za celi Rogački okraj prav po očetovo skerbijo in nam v djanji in v besedah na pomoč pridejo. Oni niso samo po postavah ojster in pravičin sodnik, temuč tudi milostljiv tolažnik; marsi-

*) V zagotovilo resnice da vredništvo rado na znanje, da imenovani dopis iz Ptuja v listu 48 ni od g. Ant. Strajnsaka, kakor je morebiti kak malovreden sleduh iz podpisane čerke — a misliti utegniti. Vredništvo.

**) Na pričjoči prijazni opomin smo poslali na gosp. Bratuša v Ptuj 20 iztisov »Koledarčka Slovenskega«, kjer se zamore po 24 kr. dobiti. Vred.

kterega abotnega so že z lepim naukam zopet na pravi pot pripeljali, z lepimi besedami pravdo v spravo preobrnili in tako ljudem veliko nepotrebnih stroškov prehranili. Pa tudi županijske predstojnike in svetovavce prijazno v njih novih opravljenih podučijo, in tako to važno napravo samostojnih županij podpirajo. Serčna očitna hvala in zahvala Jim za to očetovsko skerb; Bog nam Jih ohrani zdrave in vesele mnogo mnogo let!

J. Ž., ž. p.

Iz Solčbaške doline na Štajarskim piše Graški časnik: 17. t. m. so sledili žandarji iz Kople na Koroškem vojaške begúne v Solčbaško dolino, so 3 vjeli in vklenjene saboj peljali. Tikama Koroške meje napade blizo 60 kmetov s sekirami žandarje, ki terjajo, naj se vjeti begúni spusté. Ker tega storiti nočejo, se začne strašín boj — 2 žandarja pobijejo tako, da je eden pozneje umerl, eden je odtekel v Koplo, to hudodelstvo naznanit. Čeravno je po besedah žandarjev tudi nekaj kmetov mertvih, vunder žandarji, ki so po tem z vojaki v ta kraj prišli, niso nobeniga mertviga našli, ker razbojniki nobenega svojih niso na poti pustili. 8 so jih vjeli in v Koplo peljali. Sedaj se je iz Koroškiga in iz Celja več žandarjev in vojakov v to dolino podalo, ki je že od nekđaj gnjezdo vojaških begúnov, do kteriga pa sedaj v snegu priti je silno težavno.

Xp. Iz Celja. Na novega leta dan se bomo v Celji radovali nad slavno slovensko igro „Tat v mlínu“, ki bo gotovo prekosil „goljufanega starca“, kteri je pa vunder 120 fl. čistega dohodka donesel, kterega polovica je že povodnjencam na Krajskem in polovica na Koroškem izročena *).

Iz Celjovca piše „Klagenfurter Zeitung“, da je železnica po Koroškem gotova, in pravi: Kjer bo hlapón na bregu Adrie ostal, bo tudi v kolodvor Celjovski peljal“. Iz tega se smé povzeti, da se bo od velke železnice Dunajsko-Teržaške stranska železnica v Celjovec napravila.

Iz Zagreba. Vlada je gledíše v Zagrebu za 46.000 fl. v last deželi kupila.

Iz Planine je „Novicam“ došlo sledeče pismice, kteriga iz serca radi v natis damo:

„Ljube Novíce! Ginljivo in kaj veselo je bilo brati od miloserčnih Goriških učencov v Vašim 50. listu; pa tudi nam se je pretekle dni nekaj primerilo, kar je vsim globoko v serce seglo, in kar Vam radostno na znanje damo, da se zvé po celi slovenski domovini, kako bratovska ljubezen nas veže vse, ki v šolo hodimo.

23. dan t. m. popoldan se gospod kaplan v šolo prismejajo in nam pravijo: Otroci! Zjutraj ste vidili, de sim tukej eno, večkrat zapečatenó pismo dobil. V tistim pismu je bilo tudi eno na vas, glejte to je. Ali vam ga preberem? — Le poslušajte:

»Ljubi naši bratci in sestrice v Planini!«

Zlo ste se nam smilili, ko smo zvedili in tudi brali, de Vam je voda toliko silo in nadlogo naredila. Radi bi Vam kaj pomagali, ker ste naši ljubi bratci in sestrice, in Vas posebno za svoje prijatle imamo. Zato smo nekaj grošičkov (3 fl.) skupej zbrali, ki Vam jih zdaj pošljemo; nekteri smo jih prislužili, nekterim pa so jih oče ali mati ali pa ktera tetka dali. Majhen dar je sicer, pa upamo, de ga bote radi sprejeli, ker ga Vam prav z dobrovoljním sercam damo. Razdelijo naj ga gospod kaplan sami med tiste zmed Vas, ki so po hudi nadlogi, ki Vas je zadela, nar bolj potrebni in vredni. Do dobriga pa Vam bo Bog sam pomagal — le prosite ga! Saj slišimo in se tudi v šoli učimo, kako mogočen, dober in usmiljen oče je Bog, kako za nas skerbí, in nam vselej rad in gotovo pomaga — če smo le tudi njegovi dobri, pokorni otroci. Le zapojte:

*) Slava in hvala verlim Celjanam, ki se tako pridno obnašate v gledíšu domorodním, memo Ljubljane, ki sedaj tako sladko spi! Vred.

Vsich zlegov na svetu

Se nič ne bojím;

Pri našim Očetu,

Vém, moč zadobím.

Iz Krajske gore 21. grudna 1851.

Vaši bratci in sestrice: Jožef Rogar, Ignac Šimnovič, Janez Petrič, Maria Smolej, Maria Hauptman, Jera Jakelj, Franca Tarman, Urša Mrak, Maria Cuznar.

Nam je serce veselja igralo, ko smo to drago pismice brati slišali in denarje vidili. „Novíce!“ poprašajte, če je še kaj dosti tako dobrih otrok v naši ljubi domovini? Bog jim poverni! Bog jih živi!

Iz Planine 27. grudna 1851.

Francika Milavcova

v imenu svojih součencov in součenk.

Iz Ljubljane. (Konec.) Pred 12. porotno sodbo jih je stalo tistih 15, ki so v nedeljo 2. rožnika lanskiga leta Janeza Kernca, znaniga tata, tako zmlatili, da je 8. rožnika umerl. Kot deležniki tega hudodelstva so bili zatoženi: Janez in Martin Lisec, Grega Duh, Matevž Kovač, Janez Selán, prav za prav Gorenc, Jože in Janez Simončič, Janez Opalk, Anton Rudman in Anton Pungaršič, vsi iz fare Raške in Studenca Kerškiga kantona in zatoženi teškiga ranjenja, in pa Jože Žnidaršič, Jože Kurnik, Janez Androjna, Martin Gorenc in Matevž Kristof iz ravno tistih far, zatoženi vdeleženja tega hudodelstva. Zgodilo se je pa to takole: Kernc, zavolj tatvine že večkrat kaznovan (poslednje leto pa ni bil več v nobeni tatvini zasačen) je imenovano nedeljo popoldan v nogradu, Poganka imenovaním, ravno molitvine bukve prebiral, kar pride Janez Lisec k njemu, kteriga je Kernc v pretepu zavolj neke ženske o pustu enmalo nabil. Kmaló se vname prepír med njima, in o pretepu prideta tudi Martin Lisec in Žnidaršič zraven. Lisca obá začneta Kernca s kolmí pretepati, tako da jo je s kervavo glavo pobegnul; Žnidaršič in pa Kurnik in Androjna, ki sta pozneje zraven prišla, so neki Lisca našuntali, naj ga pretepetá. Kernc pritava na to proti 6. uri na spašnik Dule, ki je blizo 2 uri od Poganke, ker je bil pretepen. Duh je ondi s še nekimi drugimi živino pasel. Ko kervaviga Kernca zagleda, si berž misli, da je pa spet kaj „naštimal“, ga tedaj ustavi, mu noge spodbije in ga začne z leskovco pretepati, — na to se pridruži več družih, ki ga pretepajo in sujejo tako dolgo, da uboga reva na tléh brez zavedenja obleží. Ali to še tem gerdavšem ni bilo zadosti — Rudman in Pungaršič ga začneta še po bosih podplatih pretepati in za noge po tléh vleči. Ko se reva spet zavé, se splazi v neko bližnjo šupo, in ko ga najdejo 7. rožnika, so že červi po ranah mergoleli, — drugi dan po tem umerje.

Po ogledu mertviga trupla pravi nek g. dohtar zdravništva v Novim mestu, da bi Kernc zavolj teh ran morebiti ne bil umerl, ko bi se mu bilo berž zdravniško pomagalo, — g. ranocelnik pa temu razsodku nasproti terdi, da bi bil Kernc po vsakim načinu umreti mogel zavolj hudih ran. Ta nasprotni razsodek se pošlje vikšimu zdravniškemu zboru na Dunaj, in on poterdi razsodek g. ranocelnika, kar je tudi popolnoma prav storil, ker pomoč zdravnikova se o cenitvi ranjenja iz sodijskiga ozira nikdar ne smé v presodek vzeti, kakor le takrat, ko bi bila kakošna sama po sebi nenevarna rana po očitno škodljivím in nespametním ozdravljanju pohujšana bila. Če bi ta napčna misel obveljala, da bi se reklo: „zakaj se mu ni berž pomagalo, bi pa ne bil umerl“, bi po tem zamogel marsikteri ubijavec to pomoč za vsaciga terjati, kterimu je — na priliko — velike žile prerezal, da mu je kri odtekla in je po tem umerl, — kar bi se pa zgodilo ne bilo, ako bi bil berž zdravnik na pomoč prišel, žile zavezat

zavezat in kri ustavit. In nazadnje bi tako delječ prišli, da bi ubijavci še z navadnimi zdravniki zadovoljni ne bili — češ, ko bi bil en profesor na pomoč prišel, bi ranjeni morebiti ne bil umerl! Rane se cenijo same po sebi: ali je po njih in zavolj njih smert nastopila. Na to nasprotno misel zdravnikov, je upiral po tem, čeravno se je g. derž. pravdnik dr. žl. Kaiser krepko potegoval za veljavniši razsodek ranocelnika, g. zagovornik dr. Rak svoj zagovor, da je porotnike tako omečil, da so 11 deležnikov tega hudodelstva nekrivih spoznali, ki so bili berž izpušeni, in le čvetero nar bolj krivih je bilo obsojenih, namreč: Janez Lisec na 1 leto, Janez Selan na 6 mescov, Grega Duh na 8, Anton Rudman pa na 10 mescov v teško ječo; poslednji trije se bojo vsacih 14 dni tudi en dan postili. — Nam pa je ta žalostna prigodba novo spričevanje, kaj sirovo serce premore, in kam človeka neomikani um zapelje, da napčno misli: nad malovrednim človekam se zna vsak maševati, kakor se mu spoljubi, češ: saj ni nič vreden. Zopet tedaj zaženemo svoj glas: Šol, šol nam manjka! katerih imamo toliko premalo, kolikor imamo kerčem (oštarij) preveč! Ne bojo scer šole nikdar vsih ubojev vbranile, pa kakor sedaj pride brez primere manj hudodelnikov iz omikaniga stanú pred porotno sodbo, tako se bo sploh pomanjšalo po tem število hudodelcov med bolj omikanim ljudstvom.

Iz Ljubljane. „Ljubljanski časnik“ je včeraj od svojih bravcov slovo vzel, s temi milimi besedami: „Z umerlim starim letom se je tudi kamen zavalil na grob „Ljubljanskega časnika.“ Pešale in pešale so njegove, kakor moči sivega starčeka, da je moral svojo osodo zgođej doseči. To pa ni moglo drugači biti, ker mu je manjkalo studenca, iz kterega bi bil zajemal vir življenja, ker je pogreševal zraka, v kterem bi bil zamogel svoje slabe ude okrepčavati. Da se ni dvignul visoko, da bi ga bili čislali in hvalili, mu ni zameriti, ker je imel eno peruto zvezano, drugo zlomljeno. Sam si je trudil sterma na stermem potu, nobeden mu ni prišel v pomoč, nobeden opešanemu pod pasho segel, toraj ni čudo, da je reva začel slabeti in pešati, da je poslednjič omagal.“

„Svojim prijatlom, ki so ga v svojo hišo sprejemali in mu niso sovražni bili, se poslednjič še serčno zahvali in prosí, da bi spomin na njega v svojih persih ohranuli. Naj počiva na strani svojih rajncih bratov, slovenskih časopisov. Z Bogom!“ —

Da vradni časnik, razun c. k. deželnega gospoda poglavarja in c. k. poštniga vodstva, zares tudi od tiste strani, ki ga bi bila imela po vikšim naukazu s svojimi razglasi množiti, je celò celò malo podpore dobival, očividna žalostna resnica, ako primerimo vradne razglase v nemškem časniku z razglasi v slovenskim. To je tista mera „ravnopravnosti“, od ktere nam nekteri vedno pripovedujejo, da je „Slovencom nihče ne krati!“ „Časnik“ je še živel, in vunder je c. k. davkino vodstvo v Ljubljani neki razglas od 24. t. m. v nemškem in slovenskim jeziku v nemški časnik natisniti dalo. Čmu? ali morebiti tisti, ki ne umejo nemško, nemški časnik beró in bojo razglas ondi brali? Nam ni to znano. Slovenske razglase v nemške časnike dajati, spolne scer mertvo čerko postave, ki veli: naj se razglas oznani v obojnem jeziku — ali namenu te postave se s takim ravnanjem nikdar in nikodar ne zadosti, ker Nemci ne beró slovenskiga, Slovenci pa ne nemškiga. Če zares toliko velja eden kot drugi, naj se da vsakimu pravica, po starim pregovoru: „Kar žali tebe, ne stori drugimu.“

Iz Ljubljana. Mati-cesarica Karolina Augusta je poslala deželnimu g. poglavarju 1000 fl. za nesrečnike. V Terstu so za Krajnce nabrali do 20. t. m. 4772 fl. 44 kr. — Ponoči v nedeljo se je en kotlarsk učenc po ogljenim sopuhu zadušil, družiga so komaj smerti oteli. Ko sta po neki veselici enmalo vinjena domú spat prišla, vzameta v posodi žarečiga oglja v merzlo izbo saboj ter se vležeta; ko pride podmojster domu, zapazi sopuh, in sliši fanta grozno hropeti, eden je bil kmalo mertev, družiga so še smerti oteli.

Novičar iz mnogih krajev.

Minister denarstva baron Kraus je prostovoljno stopil iz svoje službe; cesar so mu v spoznanje njegovih zaslug veliki križ Leopoldoviga reda podelili, in na njegovo mesto dosadanjiga ministra kupčije, obertnije in javnih stavb viteza Baumgartnarja proti temu izvolili, naj zraven vodstva denarstva tudi kupčijstvo obderži. — Po telegrafnih naznanilih se je 26. t. m. iz Pariza zvedilo, da je dosihmal na Francoskim Napoleon 6 milionov in 300 glasov dobil, in da je v vsim le 550,000 zoper njega; ni tedaj več dvomljivo, da je on izvoljen. Nadškof Pariški se v nič ne meša, kar Napoleonu ni prav. Bere se, da v praznovanje volitviniga dneva bo mesto Paris slovesno veselico napravilo, v kateri se je pri enacih priložnostih to mesto vedno imenitno obneslo; tako je, na priliko, ob kronanji rajniga cesarja Napoleona 1 milion 745,646 frankov, o ženitvi cesarja s cesarico Mario Luizo 2 mil. 678,932 fr., pri rojstvu kralja Rimskiga 600,000 fr., pri rojstvu vojvoda Bordoškiga 668,000 fr., ob kronanji predpoprejšniga kralja Dragotina X. 1 milion 164,097 fr. i. t. d. za slovesno praznovanje teh prigodb podelilo. — Zlo važno novico je prinesel o božiču tudi tolegraf iz Londona; minister vunanjih oprav lord Palmerston je po tirjanji kraljice na predlog lorda Russel-na iz ministerstva Angleškiga stopil, in na njegovo mesto je mladi lord Granville postavljen. Naj — pravijo časniki — že misli kdo kar koli hoče od bivšiga ministra, ki je imel imenitno oblast za celo Evropo v rokah, toliko je gotovo: da je rad dražil vlade in ljudstva na vse strani, da je rad zmešnjave delal po svetu in da je pa poslednjič vsakiga, ki se je na-nj zanašal, v mlaki pustil. Košut bi menda vedil veliko od tega povedati.

Razjasnjenje.

Zavolj Ljubljanskih somnjev moramo povedati, da so še zmiraj po starim, in da ste le kmetijska družba in pa kupčijska zbornica nasvetovale: naj bi se prihodnji somnji vsi o pondeljki začeli in v saboto jenjali, — sklenjena in na Dunaji poterjena pa ta nasvetovana preuredba še ni.

Milodari.

Gosp. Andrej Sorc, kramar v Cerkljah za Černomljane	2 fl. — kr.
Gosp. P. K—r. na Goriškim (za povodn.)	1 » — »
Gosp. Franc Albert, c. k. tamnice redovnik v Gradiški (za Čern. in Metl.)	1 » 30 »
Za Černomljane pod naslovom: Kar kdor more, naj pomaga; nič ne vé, kdor glada skusil ni	1 » — »
Gosp. Eduard Jettmar, kaplan v Globasenci na Koroškim (za Metl. in Černomlj.)	4 » — »
Gosp. Aleš Šusteršic, fajmošter v Dražgošah za mlinarja Malenška	1 » — »
Gosp. J. Skerbjinski, duhoven:	
za Metl. in Čern.	1 » 40 »
za Loško dolino	— » 40 »
za mlin. Malenška	— » 20 »

Prosimo prav lepo še za milošin več.